แพรวสำนักพิมพ์

ม็อกกิ้งเจย์

Mockingjay

ซูซานน์ คอลลินส์

เขียน

นรา สุภัคโรจน์

แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

"แล้วถ้าเราชนะ ใครจะกุมบังเหียนรัฐบาลล่ะ" เกลถาม
"ทุกคน" พลูตาร์ชว่า "เราจะจัดตั้งสาธารณรัฐที่ผู้คนในแต่ละเขตปกครอง
และแคปิตอลสามารถเลือกตัวแทนของตัวเองให้เป็นกระบอกเสียงในรัฐบาลกลาง
ไม่ต้องทำหน้าสงสัยแบบนั้น มันเคยใช้ได้ผลมาแล้ว"
"ในหนังสือน่ะสิ" เฮย์มิตช์พึมพำ
"ในหนังสือประวัติศาสตร์" พลูตาร์ชพูด
"และถ้าบรรพบุรุษของเราทำได้ เราก็ต้องทำได้เหมือนกัน"
–ซูซานน์ คอลลินส์

ม็อกกิ้งเจย์

Mockingjay

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks แพรวนิยายแปล

Text copyright © Suzanne Collins, 2010
The right of Suzanne Collins to be identified as the author of this work has been asserted by her.
Original Mockingjay artwork by Tim O'Brien
Designed by Elizabeth B. Parisi

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

คอลลินส์, ซูซานน์.
ม็อกกิ้งเจย์ / ซูซานน์ คอลลินส์: เขียน; นรา สุภัคโรจน์: แปล จาก Mockingjay.– กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.
(8), 338 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 634)

1. นวนิยายอเมริกัน. I. นรา สุภัคโรจน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ค5ม5 DDC 813.54
ISBN 978-616-18-4012-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวี
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ โหมดตาด • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ จีรณัทย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒนี บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่
สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย
บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย - จงถนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 355 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

"ถ้าเราไหม้ คุณต้องไหม้ไปกับเรา!"

เป็นประโยคที่โด่งดัง และถูกหยิบยกขึ้นมาพูดบ่อยครั้งเมื่อมีใครเอ่ยถึง *เดอะฮังเกอร์เกมส์* ซึ่งประโยคนี้ปรากฏอยู่ในเล่ม *ม็อกกิ้งเจย์* เล่มนี้

ในเล่มนี้ แคตนิส เอฟเวอร์ดีน ที่สามารถรอดชีวิตจากเกมล่าชีวิตได้ถึงสองครั้ง กลับยังมีชีวิตที่ไม่ปลอดภัย เพราะการปฏิวัติของเขตต่าง ๆ เพื่อเป็นอิสระจากแคปิตอลได้เปิดฉากขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว และทุกคนรอบตัวก็ลากเธอเข้าไปเกี่ยวพันในแผนการอันแยบยลนั้นด้วย ทุกคนรู้...ยกเว้นเธอ แต่เธอกลับเป็นส่วนสำคัญที่สุด เธอจำเป็นจะต้องรับบท "ม็อกกิ้งเจย์" ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการกบฏ แม้ใจจริงเธอจะไม่ต้องการข้องเกี่ยวกับการต่อสู้ครั้งสุดท้ายนี้ แต่อะไรทำให้ที่ทำให้เธอต้องเดินไปตามเกม อะไรที่เธอจำเป็นจะต้องแลก และใครที่เป็นปลายทางแห่งชีวิตของเธอกันแน่ แพรวสำนักพิมพ์พร้อมจะพาคุณไปพบกับบทสรุปแห่งนิยายชุดนี้ ณ บัดนี้

แพรวสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

วินาทีนี้คงไม่มีใครไม่รู้จักแคตนิส เอฟเวอร์ดีน

นับจากที่เธออาสาแทนเข้าเป็นผู้เล่นเกมล่าชีวิตแทนน้องสาว จนกลายเป็นผู้พิชิตในเกมล่าชีวิต ครั้งที่ 74 และกลายเป็นภัยคุกคามต่อแคปิตอลจนต้องเปลี่ยนกฎ ในภาคที่ชื่อ *แคตชิ่งไฟเออร์* แคตนิส เอฟเวอร์ดีน ต้องกลับมาเล่นเกมสังหารในควอร์เตอร์เควล ที่นำเอาเหล่ายอดฝีมือซึ่งเป็นผู้พิชิตในอดีตกลับมาเข่นฆ่ากันอีกครั้ง แต่สุดท้ายเกมกลับพลิกตาลปัตรเมื่อเหล่านักฆ่าต่างยอมสละชีวิต หันมาจับมือกันในปฏิบัติการลับที่ยิ่งใหญ่กว่า ขณะที่เขตปกครองต่าง ๆ ซึ่งถูกกดขี่ข่มเหงจากแคปิตอลพากันลุกฮือก่อการกบฏ ทำให้แคตนิส เอฟเวอร์ดีน กลายเป็นม็อกกิ้งเจย์ สัญลักษณ์แห่งการกบฏ เจ้าของสโลแกน หญิงสาวผู้มากับไฟ และคำประกาศ “ถ้าเราไหม้ คุณต้องไหม้ไปกับเรา”

วันนี้แคตนิส เอฟเวอร์ดีน ได้กลับมาอีกครั้งกับ *เดอะฮังเกอร์เกมส์ แคตชิ่งไฟเออร์* และ *ม็อกกิ้งเจย์* ในฉบับแปลและเรียบเรียงใหม่ ในโอกาสของการเปิดตัว *ลำนำแห่งนกร้องเพลงและอสรพิษ* หนังสือเล่มที่ 4 ในชุด *The Hunger Games* สิบปีให้หลังจากที่ผู้แปลมีโอกาสทำงานกับหนังสือชุดนี้ครั้งแรก น่าอัศจรรย์อย่างมากที่หนังสือชุดนี้ยังคงความสนุกสนาน เฉียบคม และเข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบันอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่ไม่เคยอ่าน แต่รู้จักแคตนิส เอฟเวอร์ดีน จากภาพยนตร์เท่านั้น ขอบอกว่าต้องอ่านสนุกมาก

นรา สุภัคโรจน์

พฤศจิกายน 2563

ภาค 1

เถ้าถ่าน

ทดลองอ่าน

1

*ฉันจ้อง*รองเท้าเก่า ๆ ที่มีขี้เถ้าจับเกรอะเป็นชั้นบาง ๆ ตรงนี้เคยเป็นที่วางเตียงที่ฉันนอนกับพริม น้องสาวของฉัน ถัดไปตรงนั้นเป็นโต๊ะอาหาร กองอิฐไหม้ดำจากปล่องไฟที่ทลายลงมาตั้งเด่นให้เป็นจุดอ้างอิงสำหรับส่วนอื่น ๆ ของบ้าน หาไม่แล้วฉันคงไม่รู้ว่าเดินอยู่ตรงไหนในทะเลขี้เถ้าสีเทานี้

สิ่งซึ่งเคยเป็นเขตปกครองที่ 12 แทบไม่มีอะไรเหลือ เมื่อเดือนก่อนระเบิดเพลิงของแคปิตอลได้ทำลายบ้านเรือนโกโรโกโสของคนงานเหมืองถ่านหินในเดอะซีม ร้านค้าในเมือง รวมถึงตึกกระทรวงยุติธรรมจนไม่เหลือซาก พื้นที่เดียวที่เหลือรอดจากการถูกเผาไหม้เป็นจุณคือหมู่บ้านของผู้พิชิต ฉันไม่รู้ว่าทำไม อาจจะเป็นเพราะว่าใครก็ตามที่จำเป็นต้องมาที่นี่ด้วยธุระปะปังของแคปิตอลจะได้มีที่อยู่ที่พอดูได้หน่อยให้พักอาศัยกระมัง อย่างผู้สื่อข่าวที่จะโผล่มาเป็นครั้งคราว คณะกรรมการประเมินสภาพเหมืองถ่านหิน หรือไม่ก็ผู้พิทักษ์สันติภาพที่คอยมาสำรวจตรวจตราดูว่ามีผู้ลี้ภัยย้อนกลับมาหรือไม่

แต่ไม่มีใครกลับมาที่นี่ นอกจากฉัน และฉันก็แค่มาช่วงสั้น ๆ เท่านั้น เหล่าผู้มีอำนาจในเขตปกครอง 13 คัดค้านไม่ให้ฉันกลับมา พวกเขามองว่าเป็นการสิ้นเปลืองและเปล่าประโยชน์ เพราะหมายถึงการต้องมียานฮูเวอร์คราฟต์ล่องหนนับสิบลำบินวนเหนือศีรษะเพื่อปกป้องฉัน และก็ไม่มีข้อมูลใด ๆ ที่เป็นประโยชน์ให้นำกลับด้วย แต่ถึงอย่างไรฉันก็ต้องกลับมาดู

ให้เห็นกับตา ถึงขนาดระบุเป็นเงื่อนไขหนึ่งในการที่ฉันจะให้ความร่วมมือกับแผนการใด ๆ ของพวกเขาด้วย สุดท้ายพลูตาร์ช เฮเวนส์บี หัวหน้าผู้คุมเกมซึ่งก่อการกบฏขึ้นในแคปิตอลก็ยอมแพ้ "ให้เธอไปเถอะ เสียเวลาวันเดียวดีกว่าต้องช้าไปอีกเดือน การให้เธอได้เดินดูสภาพของเขตสิบสองอาจทำให้เธอตัดสินใจเป็นพวกเดียวกับเราก็ได้"

พวกเดียวกัน ความเจ็บปวดพุ่งแปลบขึ้นที่ขมับซ้าย ตรงที่โจฮันนา เมสัน เคยฟาดฉันด้วยขดลวดจนต้องยกมือขึ้นมากดไว้ ความทรงจำมากมายหมุนคว้างในหัวขณะที่ฉันพยายามแยกแยะว่าอะไรจริงอะไรหลอก เหตุการณ์ใดกันแน่ที่พาฉันมายืนอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังของบ้านเมืองตัวเอง มันเป็นเรื่องยาก เพราะฉันยังไม่หายดีจากการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงจากน้ำมือเธอ ความคิดของฉันยังคงผสมปนเปกันไปหมด ยิ่งไปกว่านั้น ยาที่พวกเขาใช้เพื่อควบคุมความเจ็บปวดและอารมณ์ยังทำให้ฉันเห็นสิ่งต่าง ๆ ในบางครั้งด้วย ฉันเดาว่าเป็นเพราะยา แต่ยังไม่ปักใจเชื่อเสียทีเดียวว่าพื้นห้องของโรงพยาบาลที่มีงูเลื้อยยั้วเยี้ยในคืนนั้นเป็นแค่ภาพหลอน

ฉันใช้เทคนิคอย่างหนึ่งที่พวกหมอแนะนำ คือให้เริ่มจากสิ่งธรรมดาที่ฉันรู้แน่ว่าเป็นความจริงก่อน แล้วจึงค่อย ๆ ขยับไปยังสิ่งซับซ้อน จากนั้นสิ่งต่าง ๆ ก็เริ่มผุดขึ้นในสมอง...

ฉันชื่อแคตนิส เอฟเวอร์ดีน อายุสิบเจ็ดปี บ้านของฉันอยู่ในเขต 12 ฉันเข้าแข่งขันเกมล่าชีวิต ฉันหลบหนี แคปิตอลเกลียดฉัน พีต้าถูกจับเป็นเชลย ทุกคนคิดว่าเขาตายแล้ว เป็นไปได้อย่างมากว่าเขาตายแล้วจริง ๆ ซึ่งถ้าจริง ก็อาจดีที่สุด...

"แคตนิส ให้ฉันลงไปได้หรือยัง" เสียงเกล เพื่อนสนิทของฉันดังผ่านหูฟังที่พวกกบฏยืนกรานให้ฉันสวมไว้ เขาอยู่ข้างบน ในยานฮูเวอร์คราฟต์ เฝ้ามองฉันไม่คลาดสายตา พร้อมจะโฉบลงมาหากมีสิ่งไม่ชอบมาพากล ฉันย่อตัวลง ข้อศอกอยู่ที่ต้นขา มือประคองศีรษะ ท่าทางคงเหมือนคนที่กำลังจะเสียการควบคุม ไม่ได้การแน่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขากำลังให้ฉันหยุดยาได้ในที่สุด ฉันยืดตัวตรงแล้วโบกมือ

ปฏิเสธ "ไม่ต้องหรอก ฉันไม่เป็นไร" เพื่อยืนยันคำพูด ฉันเริ่มเดินออกจากบ้านหลังเก่าตรงเข้าเมือง เกลเอ่ยปากว่าอยากลงมาในเขต 12 ด้วย แต่ก็ไม่ขัดใจฉันเมื่อฉันปฏิเสธ เขาเข้าใจดีว่าวันนี้ฉันไม่ต้องการใคร ไม่แม้กระทั่งเขา การเดินทางบางครั้งก็ต้องไปโดยลำพัง

ฤดูร้อนนี้ อากาศร้อนแผดเผาและแห้งมาก ไม่มีฝนตกลงมาชะล้างกองขี้เถ้าที่หลงเหลืออยู่หลังจากการจู่โจม มันฟุ้งไปทางนั้นทีทางนี้ทีตามแต่ละย่างก้าวของฉัน ไม่มีสายลมพัดให้มันกระจัดกระจายไป ฉันมองดูสิ่งที่จำได้ว่าเคยเป็นถนน เพราะตอนที่ยานร่อนลงในเดอะมีโดว์[1] นั้นฉันไม่ทันระวัง และเหยียบลงบนก้อนหิน เพียงแต่ว่ามันไม่ใช่ก้อนหิน แต่เป็นกะโหลกศีรษะของใครคนหนึ่ง มันกลิ้งหลุน ๆ แล้วหยุดกึกโดยหงายหน้าขึ้น นานทีเดียวกว่าฉันจะละสายตาจากเรียวฟันนั้นได้ และนึกสงสัยว่าเป็นของใคร แล้วก็คิดว่าของตัวเองจะเป็นอย่างไรหากอยู่ภายใต้สถานการณ์เดียวกัน

ฉันยึดถนนไว้ตามนิสัย แต่เป็นการตัดสินใจที่ผิดมหันต์ เพราะมันเต็มไปด้วยซากศพของคนที่พยายามหลบหนี บ้างถูกเผาจนไหม้เกรียม ทว่าส่วนใหญ่รอดพ้นจากการถูกเผา แต่สำลักควันตาย นอนเน่าเปื่อยส่งกลิ่นเหม็นในสภาพแตกต่างกันเป็นอาหารโอชะของฝูงนกแร้ง ฝูงแมลงวันรุมตอมจนมองแทบไม่เห็นเนื้อตัว *ฉันฆ่าคุณ* ฉันคิดขณะเดินผ่านพวกเขา *และคุณ คุณก็ด้วย*

เพราะสิ่งที่ฉันทำ เพราะลูกธนูที่ฉันส่งพุ่งไปยังรอยแยกในสนามพลังซึ่งปิดล้อมสนามประลองอยู่ นำมาซึ่งพายุเพลิงแห่งการแก้แค้น และส่งพาเน็มทั้งประเทศเข้าสู่ความวุ่นวาย

ในหัว ฉันได้ยินเสียงประธานาธิบดีสโนว์พูดกับฉันในเช้าวันที่ฉันจะเริ่มออกตระเวนเยือนเขตต่าง ๆ ของผู้พิชิต *"แคตนิส เอฟเวอร์ดีน เด็กสาวผู้มากับไฟ เธอทำให้เกิดประกายไฟซึ่งหากทิ้งไว้ ไม่สนใจไยดี*

---

[1] The Meadow ทุ่งหญ้ามีโดว์รกเรื้อ ที่เป็นรอยต่อระหว่างป่ากับที่พักของราษฎรเขต 12 โดยมีรั้วลวดหนามกั้นก่อนถึงป่า

ก็อาจลุกลามกลายเป็นไฟนรกทำลายพาเน็มให้ย่อยยับได้" ความจริงที่ปรากฏก็คือ เขาไม่ได้พูดเกินเลย หรือแค่ขู่ให้ฉันกลัว เขาอาจกำลังขอความช่วยเหลือจากฉันจริง ๆ ก็ได้ แต่ฉันกลับทำให้อะไรบางอย่างเกิดขึ้นโดยที่ตัวเองไม่สามารถควบคุมได้

ลุกไหม้ ยังลุกไหม้อยู่ ฉันคิดอย่างมึนชา เปลวไฟในเหมืองถ่านหินพ่นควันดำออกมาจากที่ไกล ๆ ทว่าไม่มีผู้ใดอยู่ดูแล กว่าร้อยละเก้าสิบของประชากรในเขตปกครองนี้เสียชีวิต ที่เหลือราวแปดร้อยคนกลายเป็นผู้อพยพในเขตปกครองที่ 13 ซึ่งในความคิดของฉัน ก็เหมือนคนไร้บ้านตลอดกาลนั่นเอง

ฉันรู้ว่าไม่ควรคิดอย่างนั้น ในสภาพที่เจ็บป่วย หิวโหย และหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างนี้ เราควรจะยินดีกับการต้อนรับของพวกเขามากกว่า กระนั้นฉันก็ยังทำใจไม่ได้เสียทีกับความคิดที่ว่าเขต 13 กำลังใช้ประโยชน์จากการทำลายล้างเขต 12 แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าฉันไม่ผิด มีความผิดอีกมากมายหลายอย่างให้พูดถึง แต่ถ้าไม่มีพวกเขา ฉันก็คงไม่ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในแผนการที่ใหญ่กว่าในการโค่นล้มแคปิตอล หรือมีวิธีที่จะทำอย่างนั้น ประชากรของเขต 12 ไม่มีการเคลื่อนไหวต่อต้านของตัวเองอย่างเป็นระบบ ไม่มีปากมีเสียงในเรื่องแบบนี้ พวกเขาก็แค่โชคร้ายที่มีฉันอยู่ด้วยเท่านั้นเอง กระนั้นก็ตาม ผู้รอดชีวิตบางคนกลับคิดว่าเป็นโชคดีที่ในที่สุดก็ได้เป็นอิสระจากเขต 12 รอดพ้นจากความหิวโหยและการกดขี่ข่มเหงไม่มีที่สิ้นสุด เหมืองถ่านหินที่แสนอันตราย การถูกโรมิวลัสเธรด หัวหน้าผู้พิทักษ์สันติภาพคนล่าสุดโบยตี การมีบ้านใหม่ถือเป็นเรื่องอัศจรรย์ เพราะก่อนหน้านั้น เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีเขตปกครองที่ 13

เกลคือผู้ได้รับความดีความชอบเต็ม ๆ ในการหลบหนีของผู้รอดชีวิต แม้ว่าตัวเขาเองเกลียดที่จะยอมรับก็ตาม ทันทีที่ควอร์เตอร์เควลสิ้นสุดลง – ทันทีที่ฉันได้รับการนำตัวขึ้นจากสนามประลอง – ไฟฟ้าในเขต 12 ก็ถูกตัด จอโทรทัศน์ดับวูบ เดอะซีมเงียบกริบจนผู้คนได้ยินเสียงหัวใจเต้นของกันและกัน ไม่มีใครทำอะไรเพื่อคัดค้านหรือยินดีกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสนามประลอง หลังจากนั้นในเวลาไม่ถึงสิบห้านาที ยานฮูเวอร์คราฟต์ก็ปรากฏ

เต็มท้องฟ้า แล้วระเบิดก็เริ่มโปรยปรายลงมา

เกลนี่แหละคือคนที่นึกถึงเดอะมีโดว์ หนึ่งในสถานที่เพียงไม่กี่แห่งที่ไม่มีบ้านไม้เก่า ๆ ซึ่งมีคราบถ่านหินฝังแน่น เขาต้อนผู้คนมากเท่าที่ทำได้ไปทางนั้น รวมทั้งแม่ของฉันและพริมด้วย แล้วรวบรวมคนช่วยกันทำลายรั้ว ซึ่งเมื่อไม่มีกระแสไฟฟ้าไหลผ่านก็เป็นเพียงรั้วตาข่ายที่ขวางอยู่ ไม่มีอันตรายใด ๆ จากนั้นเขาก็นำผู้คนเข้าป่าไป เกลพาคนเหล่านั้นไปยังสถานที่เพียงแห่งเดียวที่เขานึกออก ซึ่งก็คือทะเลสาบที่เคยพาฉันไปเมื่อครั้งยังเด็กจากตรงนั้น พวกเขาเฝ้าดูเปลวเพลิงกลืนกินทุกสิ่งที่พวกเขารู้จักและมีในโลกใบนี้

เมื่อฟ้าสาง เครื่องบินทิ้งระเบิดก็ไปกันหมด ไฟซึ่งโหมกระหน่ำทั้งคืนเริ่มมอดดับ พวกที่พลัดหลงกลุ่มสุดท้ายตามมาสมทบ แม่กับพริมช่วยกันจัดพื้นที่ปฐมพยาบาลคนบาดเจ็บ คอยช่วยเหลือพวกเขาด้วยอะไรก็ตามที่พอหาได้จากในป่า เกลมีลูกธนูกับคันธนูสองชุด มีดล่าสัตว์หนึ่งเล่มแหหนึ่งปาก และคนแปดร้อยคนในสภาพหวาดผวาให้เลี้ยงดู ด้วยความช่วยเหลือจากคนที่ร่างกายยังแข็งแรงดี ทำให้พวกเขาอยู่รอดมาได้สามวัน จากนั้นยานฮูเวอร์คราฟต์ลำหนึ่งก็ปรากฏขึ้นอย่างไม่คาดฝัน และอพยพพวกเขาไปยังเขต 13 ที่ซึ่งมีที่พักสีขาวสะอาดสะอ้าน มีเสื้อผ้า และอาหารการกินสามมื้อต่อวัน ข้อเสียก็คือ ที่พักอยู่ใต้ดิน เสื้อผ้าเหมือน ๆ กันหมด และอาหารแทบไม่มีรสชาติ ทว่าสำหรับผู้ลี้ภัยจากเขต 12 สิ่งเหล่านี้ถือเป็นเรื่องเล็กน้อย ที่สำคัญคือ พวกเขาปลอดภัย มีคนคอยดูแล ยังมีชีวิตและได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น

พวกเขามองการช่วยเหลืออย่างกระตือรือร้นนี้ว่าคือความกรุณาแต่ดัลตัน ชายคนหนึ่งซึ่งเดินเท้าลี้ภัยมาจากเขต 10 เมื่อสองสามปีก่อนปูดถึงแรงจูงใจที่แท้จริงของเขต 13 ให้ฉันฟัง “พวกเขาต้องการเธอต้องการฉัน พวกเขาต้องการเราทุกคน เพราะไม่นานมานี้มีการแพร่ระบาดของโรคฝีดาษ ทำให้คนส่วนหนึ่งเสียชีวิต ที่เหลือจำนวนมากเป็นหมันพวกเขามองว่าเราเป็นพ่อพันธุ์แม่พันธุ์” สมัยที่อยู่ในเขต 10 ดัลตันทำงานในฟาร์มวัวแห่งหนึ่ง คอยดูแลฝูงปศุสัตว์ให้มีความหลากหลาย

ทางพันธุกรรมด้วยการฝังตัวอ่อนวัวแช่แข็งลงในมดลูกของแม่วัว เขาน่าจะพูดถูกเรื่องเขต 13 เพราะดูเหมือนว่าที่นี่แทบไม่มีเด็ก ๆ เลย แต่แล้วยังไงล่ะ พวกเราไม่ได้ถูกขังไว้ในกรงสักหน่อย เราได้รับการฝึกงาน เด็ก ๆ ของเราได้เรียนหนังสือ พวกที่อายุเกินสิบสี่ได้ยศต่ำสุดในกองทัพ มีการเรียกอย่างให้เกียรติว่า "พลทหาร" ผู้ลี้ภัยทุกคนได้สัญชาติจากทางการโดยอัตโนมัติ และถือเป็นพลเมืองของเขต 13

กระนั้นฉันก็ยังเกลียดพวกเขา ตอนนี้ฉันก็เกลียดแทบทุกคนอยู่แล้ว และเกลียดตัวเองมากกว่าใคร ๆ

พื้นดินใต้ฝ่าเท้าแข็งกระด้างภายใต้พรมของเถ้าถ่าน ฉันสัมผัสถึงพื้นหินของจัตุรัสกลางเมือง แนวขยะรอบพื้นที่นี้คือที่ซึ่งก่อนหน้านี้เป็นร้านรวง เศษอิฐเศษปูนไหม้ดำกองมหึมาตั้งอยู่แทนที่ซึ่งครั้งหนึ่งคือตึกกระทรวงยุติธรรม ฉันเดินไปยังที่ที่น่าจะเป็นร้านขนมปังของครอบครัวพีต้า ไม่มีอะไรเหลืออยู่มากนัก นอกจากเตาอบที่หลอมละลาย พ่อแม่ของพีต้ากับพี่ชายอีกสองคนไม่รอดไปถึงเขต 13 พวกที่จัดว่ามีอันจะกินของเขต 12 ไม่ถึงสิบคนที่รอดพ้นจากไฟนรกนั่น พีต้าไม่เหลืออะไรให้กลับมาหาอีกแล้ว นอกจากฉัน...

ฉันเดินออกจากร้านขนมปัง ชนอะไรเข้าสักอย่างจนเซ ก่อนจะรู้ตัวว่านั่งลงบนก้อนเหล็กร้อนผ่าวจากแสงแดดจัดจ้า และนึกสงสัยอยู่พักหนึ่งว่ามันเคยเป็นอะไรมาก่อน ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่า มันคือผลงานการบูรณะจัตุรัสกลางเมืองของเธรดเมื่อไม่นานมานี้ มีคอกขังคน เสามัดคนที่จะถูกเฆี่ยน และนี่ก็คือซากตะแลงแกง ช่างเลวร้าย เลวร้ายทั้งนั้น มันนำมาซึ่งภาพต่าง ๆ ที่ทรมานฉันอยู่ทั้งยามหลับและตื่น...พีต้าถูกทรมาน กดน้ำ เผา ทุบตี เฆี่ยน ช็อร์ตไฟฟ้า ทำให้พิการ ขณะที่แคปิตอลพยายามเค้นข้อมูลเกี่ยวกับการกบฏซึ่งเขาไม่รู้เรื่องด้วยเลย ฉันหลับตาปี๋พยายามส่งความคิดไปถึงเขาซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายร้อยกิโลเมตร เพื่อบอกให้เขารู้ว่าเขาไม่ได้อยู่เพียงลำพัง แม้ความจริงจะตรงข้ามกัน ความจริงก็คือเขาอยู่ลำพังคนเดียว และฉันช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย

วิ่ง ฉันวิ่งหนีจากจัตุรัสกลางเมืองไปยังสถานที่แห่งเดียวที่ไม่ถูก

ไฟนรกทำลาย ผ่านซากบ้านนายกเทศมนตรี ซึ่งแมดจ์เพื่อนของฉันเคยอยู่ ไม่มีใครได้ข่าวคราวของเธอหรือครอบครัวว่าพวกเขาอพยพไปแคปิตอล เพราะตำแหน่งหน้าที่ของพ่อเธอ หรือว่าถูกทิ้งไว้ในเปลวเพลิงกันแน่ เถ้าถ่านปลิวว่อนรอบตัว ฉันดึงชายเสื้อขึ้นปิดปาก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสูดอะไรเข้าไป ความคิดที่ว่าฉันสูดใครเข้าไปมากกว่าที่ทำให้ฉันสำลัก

ต้นหญ้าถูกเผาจนไหม้เกรียม หิมะขี้เถ้าสีเทาตกลงตรงนี้เช่นกัน ทว่าบ้านชั้นดีทั้งสิบสองหลังในหมู่บ้านผู้พิชิตยังตั้งตระหง่านไร้รอยขีดข่วนใด ๆ ฉันถลาเข้าไปในบ้านหลังที่อยู่เมื่อปีกลาย กระแทกประตูปิด แล้วยืนพิงไว้ ดูเหมือนสถานที่แห่งนี้จะไม่ถูกแตะต้องเลย ยังคงสะอาดและวังเวง ฉันกลับมาเขต 12 ทำไมนะ การกลับมาครั้งนี้จะช่วยให้ฉันตอบคำถามที่ไม่สามารถสลัดออกจากใจได้อย่างไร

"ฉันจะทำยังไงต่อไป" ฉันกระซิบกับผนัง เพราะฉันไม่รู้จริง ๆ

ผู้คนพากันพูดกับฉัน พูด พูด พูด ทั้งพลูตาร์ช เฮเวนส์บี, ฟุลเวีย คาร์ดิว ผู้ช่วยของเขาซึ่งคอยคิดถึงแต่ประโยชน์อยู่เสมอ ผู้นำเขตปกครองโน้นนี้ เจ้าหน้าที่ เว้นก็แต่อัลมา คอยน์ ประธานาธิบดีของเขต 13 ซึ่งเฝ้าดูฉันเงียบ ๆ นางอายุราวห้าสิบปี ผมสีเทายาวสลวยประบ่า ฉันทึ่งกับผมของนางอย่างมาก เพราะมันช่างเรียบสม่ำเสมอ ไร้ที่ติ ไม่มีสักเส้นหลุดทรง กระทั่งผมแตกปลายก็ไม่เห็น ดวงตาของนางเป็นสีเทาเช่นกัน แต่ไม่เหมือนคนจากเดอะซีม มันเป็นสีเทาซีด ราวกับว่าสีถูกดูดออกไปจนไม่เหลือ เป็นสีของหิมะสกปรกที่ฉันอยากให้ละลายหมดไปเร็ว ๆ

สิ่งที่พวกเขาต้องการจากฉันคือเป็นสัญลักษณ์ของการกบฏ เป็นม็อกกิ้งเจย์ การกระด้างกระเดื่องต่อแคปิตอลในเกมซึ่งกลายเป็นหัวใจในการปลุกระดมยังไม่พอ ตอนนี้ฉันต้องเป็นผู้นำตัวจริง เป็นใบหน้า เป็นเสียง เป็นตัวตนของการกบฏ เป็นคนที่เขตปกครองต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่กำลังทำสงครามอย่างเปิดเผยกับแคปิตอลจะใช้กรุยทางสู่ชัยชนะ ฉันไม่ต้องทำงานนี้ตามลำพัง พวกเขามีทีมคอยช่วย ทั้งแต่งตัวให้ เขียนสุนทรพจน์ จัดการเรื่องการปรากฏตัว – ราวกับว่าเป็น *สิ่ง* ที่ฉันไม่คุ้นเคยงั้นแหละ – ฉันเพียงแต่เล่นไปตามบทเท่านั้น บางครั้งฉันก็นั่งฟังพวกเขา

พูด บางคราวก็ได้แต่นั่งพินิจพิจารณาเรือนผมไร้ที่ติของคอยน์พลางสงสัยว่ามันคือวิกหรือเปล่า แล้วก็ลุกขึ้นเดินออกจากห้องดื้อ ๆ เพราะเริ่มปวดหัวตุบ ๆ หรือไม่ก็ได้เวลากินอาหาร หรือไม่ก็เพราะฉันไม่ได้ขึ้นไปเหนือพื้นดิน ฉันอาจจะเริ่มกรีดร้องออกมา เย็นวานนี้ ขณะที่ประตูปิดลงด้านหลังฉันได้ยินคอยน์พูดว่า "ก็ฉันบอกแล้วว่าเราน่าจะช่วยเด็กหนุ่มก่อน" หล่อนหมายถึงพีต้า ฉันอดที่จะเห็นด้วยไม่ได้ พีต้าจะเป็นกระบอกเสียงชั้นเยี่ยมเลยละ

แล้วใครบ้างล่ะที่พวกเขาเลือกดึงออกจากสนามประลองแทน – ก็มีฉัน ผู้ที่ไม่เคยให้ความร่วมมือใด ๆ บีที นักประดิษฐ์ชราจากเขต 3 ผู้ที่ฉันแทบไม่เคยเห็นหน้า เพราะเขาถูกลากเข้าห้องพัฒนาอาวุธทันทีที่ลุกขึ้นนั่งได้ ความจริงแล้ว พวกเขาถึงขนาดเข็นเตียงพยาบาลที่บีทีนอนอยู่ไปยังที่ซึ่งกำหนดให้เป็นพื้นที่ลับสุดยอดด้วยซ้ำ เดี๋ยวนี้บีทีจะโผล่หน้ามากินอาหารเป็นครั้งคราวเท่านั้น เขาปราดเปรื่องมากและเต็มใจช่วยเป็นอย่างยิ่ง แต่เขาไม่ใช่ประเภทนักปลุกระดม แล้วก็มีฟินนิค โอแดร์ สัญลักษณ์ทางเพศจากเขตที่ทำประมง คนที่ช่วยชีวิตพีต้าในสนามประลองขณะที่ฉันทำอะไรไม่ได้เลย พวกเขาอยากปั้นฟินนิคให้เป็นผู้นำการกบฏเช่นกัน แต่ก่อนอื่นต้องทำให้เขาตื่นได้นานเกินห้านาทีเสียก่อน แต่แม้จะมีสติแล้ว พวกเขาก็ต้องพูดทุกอย่างกับฟินนิคสามครั้งขึ้นไปกว่าที่เรื่องจะเข้าสมองเขา หมอบอกว่ามันเป็นผลจากการถูกกระแสไฟฟ้าช็อร์ตในสนามประลอง ฉันรู้ว่ามันซับซ้อนกว่านั้น ฉันรู้ว่าฟินนิคไม่สามารถจดจ่อกับอะไรก็ตามในเขต 13 ได้ เพราะเขากำลังพยายามอย่างหนักที่จะรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในแคปิตอลกับแอนนี่ หญิงสาวสติวิปลาสจากเขตเดียวกัน ซึ่งเป็นคนเดียวในโลกที่เขารัก

แม้จะพยายามวางท่า แต่ฉันก็ต้องยกโทษให้ฟินนิคที่มีส่วนร่วมในแผนสมคบคิดซึ่งทำให้ฉันมาอยู่ที่นี่ อย่างน้อยเขาก็พอเข้าใจบ้างว่าฉันรู้สึกอย่างไร และการที่ต้องคอยโกรธคนที่เอาแต่ร้องห่มร้องไห้ตลอดเวลาก็ต้องใช้พลังงานไม่น้อย

ฉันเดินลงไปชั้นล่างด้วยฝีเท้าของนักล่า ไม่กล้าทำสุ้มเสียงใด ๆ

แล้วหยิบของที่ระลึกสองสามชิ้น – มีรูปถ่ายวันแต่งงานของพ่อกับแม่ ริบบิ้นผูกผมสีน้ำเงินของพริม สมุดประจำตระกูลว่าด้วยสมุนไพรกับพืชกินได้ มันตกอยู่บนพื้น เปิดอ้าตรงหน้าที่มีดอกไม้สีเหลือง ฉันรีบปิดทันที เพราะมันเป็นภาพจากปลายพู่กันของพีต้า

ฉันจะทำอย่างไรต่อไปดีนะ

ฉันจะทำเพื่ออะไรอีก แม่กับน้องสาวของฉัน และครอบครัวของเกลปลอดภัยแล้ว คนอื่น ๆ ในเขต 12 หากไม่ตาย ก็ได้รับการปกป้องดูแลในเขต 13 เราไม่สามารถทำอะไรได้อีก ยังเหลือก็แต่พวกกบฏในเขตปกครองต่าง ๆ แน่นอน ฉันเกลียดแคปิตอล แต่ฉันไม่มั่นใจเลยว่าการเป็นม็อกกิ้งเจย์ของฉันจะส่งผลดีต่อผู้ที่กำลังพยายามโค่นล้มมัน ฉันจะช่วยเขตปกครองต่าง ๆ ได้อย่างไร ในเมื่อทุกครั้งที่ฉันขยับตัวเป็นต้องมีความเจ็บปวดและการสูญเสีย ชายชราคนนั้นถูกยิงตายในเขต 11 โทษฐานผิวปาก เขต 12 ถูกปราบปรามอย่างรุนแรงหลังจากฉันเข้าไปขัดขวางการโบยตีเกล ซินน่า สไตลิสต์ของฉัน ถูกลากออกไปจากห้องปล่อยตัวก่อนเกมเริ่มในสภาพโชกเลือดและหมดสติ แหล่งข่าวของพลูตาร์ชเชื่อว่าเขาเสียชีวิตระหว่างสอบปากคำ ซินน่าผู้เฉลียวฉลาดลึกลับ น่ารัก ต้องมาตายเพราะฉัน ฉันสลัดความคิดนั้นทิ้งไปเพราะมันเจ็บปวดเกินกว่าจะคิดโดยไม่สูญเสียความเข้าใจอันเปราะบางต่อสถานการณ์ทั้งหมด

ฉันจะทำอย่างไรต่อไปดีนะ

การเป็นม็อกกิ้งเจย์...มีอะไรที่ฉันพอจะทำได้เพื่อชดเชยความเสียหายอย่างนั้นหรือ มีใครที่ฉันพอจะไว้ใจให้ตอบคำถามนี้ได้ แน่นอนว่าต้องไม่ใช่ทีมงานของเขต 13 ให้ตายสิ ตอนนี้ครอบครัวของฉันกับเกลพ้นอันตรายแล้ว ฉันหลุดพ้นแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะมีอีกเรื่องที่ยังไม่เรียบร้อย... พีต้า ถ้าได้รู้แน่ว่าเขาตายแล้ว ฉันก็สามารถหายตัวเข้าป่า และไม่หันกลับมาอีก ทว่าตราบใดที่ยังไม่รู้ ฉันก็ยังติดแหง็กอยู่ตรงนี้

ฉันหันขวับเพราะเสียงขู่ฟ่อ ที่ทางเดินเข้าห้องครัว แมวตัวผู้หลังโกงหัวตก หน้าตาน่าเกลียดที่สุดในโลกยืนอยู่ “บัตเตอร์คัพ” ฉันเรียก ผู้คน

ล้มตายเป็นพัน แต่เจ้านี่ก็ยังอุตส่าห์รอดชีวิตมาได้ หนำซ้ำยังดูอ้วนพีอีกด้วย มันกินอะไรของมันนะ จริงสิ มันสามารถเข้านอกออกในบ้านทุกหลังทางหน้าต่างห้องครัวซึ่งเราเปิดแง้มไว้ตลอดเวลาได้ คงกินหนูนากระมัง ฉันไม่กล้านึกถึงสิ่งอื่น

ฉันย่อตัวลงแล้วยื่นมือออกไป "มานี่ซิ เจ้าเหมียว" มันไม่มาคงโกรธที่ถูกทิ้งไว้ ยิ่งกว่านั้นคือฉันไม่มีอาหารในมือ และสิ่งสำคัญที่จะทำให้มันยกโทษให้ฉันคือ ความสามารถในการหาเศษอาหารมาให้มันเสียด้วย มีอยู่ช่วงหนึ่งที่เราจะไปเจอกันในบ้านหลังเดิม เพราะต่างก็ไม่ชอบบ้านหลังใหม่หลังนี้ ซึ่งดูเหมือนทำให้เราผูกพันกันบ้าง แต่เห็นได้ชัดว่ามันได้จบลงแล้ว มันกะพริบดวงตาสีเหลืองไม่ชวนมองคู่นั้น

"อยากเจอพริมหรือเปล่า" ฉันถาม ชื่อน้องสาวของฉันเรียกความสนใจจากมันได้ทันที นอกจากชื่อของมันเองแล้ว พริมคือคำอีกคำเดียวที่มีความหมายกับมัน มันส่งเสียงร้องแหบพร่า เดินมาหาฉัน ฉันอุ้มมันขึ้นมา ลูบขน แล้วเดินไปที่ตู้ คว้าถุงหนังใส่สัตว์ที่ล่าได้เวลาไปล่าสัตว์ออกมา แล้วยัดมันเข้าไปดื้อ ๆ โดยไม่มีพิธีรีตอง ไม่มีทางอื่นที่ฉันจะพามันขึ้นยานฮูเวอร์คราฟต์ได้นอกจากวิธีนี้ มันสำคัญอย่างยิ่งต่อน้องสาวของฉัน น่าเสียดายที่เจ้าเลดี้ แพะของเธอ สัตว์ที่มีค่าอย่างแท้จริงกลับไม่ปรากฏให้เห็น

ในหูฟัง ฉันได้ยินเสียงเกลบอกว่าเราต้องกลับแล้ว แต่ถุงหนังใส่สัตว์เตือนฉันถึงอีกสิ่งที่ต้องการ ฉันแขวนถุงไว้กับพนักเก้าอี้แล้ววิ่งขึ้นไปบนห้องนอน ในตู้เสื้อผ้ามีเสื้อแจ็กเก็ตใส่ล่าสัตว์ของพ่อแขวนอยู่ก่อนควอร์เตอร์เควล ฉันเอามันมาจากบ้านหลังเก่ามาเก็บไว้ที่นี่ โดยคิดว่าหากฉันตายไป มันอาจปลอบใจแม่กับน้องสาวได้บ้าง ขอบคุณสวรรค์เพราะไม่เช่นนั้นป่านนี้มันคงกลายเป็นเถ้าถ่านไปแล้ว

หนังนุ่ม ๆ ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้น เป็นเวลาครู่หนึ่งที่ความทรงจำเกี่ยวกับช่วงเวลาที่เคยสวมใส่มันทำให้ฉันสงบลง แล้วจู่ ๆ ฝ่ามือของฉันก็เริ่มมีเหงื่อซึมอย่างที่ไม่อาจอธิบายได้ ความรู้สึกประหลาดคืบคลานขึ้นมาที่ท้ายทอย ฉันหันขวับ มองไปรอบห้อง พบแต่ความว่างเปล่า ทุกอย่าง

เป็นระเบียบเรียบร้อย ยังอยู่กับที่ของมัน ไม่มีเสียงใด ๆ ให้ตื่นตกใจ แล้วมันคืออะไรกันแน่

จมูกของฉันขยับดมฟุดฟิด กลิ่น กลิ่นหวานเลี่ยนไม่เป็นธรรมชาติ อะไรบางอย่างสีขาวโผล่จากแจกันดอกไม้แห้งบนตู้เสื้อผ้า ฉันเดินเข้าไปหาอย่างระมัดระวัง ตรงนั้นเอง โดดเด่นท่ามกลางดอกอื่น ๆ ที่ถูกถนอมไว้ คือดอกกุหลาบสีขาวสดหนึ่งดอก สภาพสมบูรณ์ ตั้งแต่กลีบที่นุ่มราวกำมะหยี่จนถึงหนาม

ฉันรู้ทันทีว่าใครส่งมาให้ฉัน

ประธานาธิบดีสโนว์

ฉันถอยกรูดออกจากห้องเมื่อเริ่มสำลักกลิ่นเหม็นเอียนของมัน มันอยู่ที่นี่มานานแค่ไหนแล้ว หนึ่งวัน หรือหนึ่งชั่วโมง กองกำลังกบฏได้เข้ามาตรวจตราความปลอดภัยในหมู่บ้านผู้พิชิตเพื่อหาวัตถุระเบิด หรืออะไรก็ตามที่ดูผิดสังเกตก่อนที่ฉันจะได้รับอนุญาตให้มา บางทีดอกกุหลาบดอกเดียวอาจไม่มีอะไรน่าสนใจสำหรับพวกเขาก็ได้ มีเพียงฉันคนเดียว

ที่ชั้นล่าง ฉันดึงถุงหนังออกจากพนักเก้าอี้ แล้วลากไปกับพื้น ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ามีอะไรอยู่ข้างใน ที่สนามหญ้า ฉันโบกไม้โบกมืออย่างตื่น ๆ ให้ยานฮูเวอร์คราฟต์ขณะที่บัตเตอร์คัพดิ้นขลุกขลักอยู่ในถุง ฉันถองมันด้วยศอก ทว่ารังแต่ทำให้มันยิ่งโกรธ ยานฮูเวอร์คราฟต์ปรากฏขึ้นแล้วทิ้งบันไดลงมา ฉันก้าวขึ้นไป กระแสไฟฟ้าตรึงฉันไว้กับที่จนกระทั่งถูกยกขึ้นไปในยาน

เกลช่วยฉันออกจากบันได "เธอไม่เป็นไรนะ"

"แน่นอน" ฉันพูดพลางยกแขนเสื้อขึ้นปาดเหงื่อบนใบหน้า

เขาฝากดอกกุหลาบมาถึงฉัน! ฉันอยากกรีดร้อง แต่แน่ใจว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ควรพูดให้ใครฟังในขณะที่พลูตาร์ชจับตาดูอยู่ เหตุผลประการแรกคือ มันทำให้ฉันฟังดูเหมือนคนสติฟั่นเฟือน ทำนองว่าฉันคิดไปเอง ซึ่งก็อาจเป็นไปได้ หรือไม่ก็ตีโพยตีพายเกินไป ซึ่งรังแต่จะส่งให้ฉันกลับไปยังดินแดนแห่งความฝันจากยาที่ฉันพยายามอย่างหนักที่จะหนีให้พ้น

ไม่มีใครเข้าใจแน่ ๆ ว่ามันไม่ใช่แค่ดอกไม้ดอกเดียว...ไม่ใช่แค่ดอกไม้ของประธานาธิบดีสโนว์ดอกเดียว แต่มันคือคำมั่นสัญญาว่าจะมีการแก้แค้น – เพราะไม่มีใครนั่งอยู่ในห้องหนังสือกับเขาอีกตอนที่เขาขู่ฉันก่อนทัวร์ผู้พิชิตจะเริ่ม

มันวางอยู่บนตู้เสื้อผ้า กุหลาบสีขาวราวหิมะดอกนั้นคือสารส่วนตัวถึงฉัน สารที่บอกถึงธุระที่ยังไม่จบ มันกระซิบบอกว่า *ยังไงฉันก็หาเธอเจอแน่ เธออยู่ไม่เกินเอื้อมหรอก บางทีตอนนี้ฉันอาจจับตาดูเธออยู่แล้วก็ได้นะ*

ทดลองอ่าน

2

มียาน ฮูเวอร์คราฟต์ของแคปิตอลไล่ตามมาเป่าเราร่วงจากฟ้าหรือเปล่า ฉันเฝ้ามองอย่างกระวนกระวายด้วยความกังวลว่าจะถูกจู่โจมขณะที่เราเดินทางออกจากเขต 12 แต่ไม่มีอะไรตามมา หลังจากผ่านไปหลายนาที และได้ยินเสียพลูตาร์ชกับนักบินคุยกัน ยืนยันว่าน่านฟ้าปลอดโปร่ง ฉันจึงเริ่มผ่อนคลาย

เกลพยักพเยิดไปทางเสียงร้องซึ่งดังออกมาจากถุงหนัง "รู้แล้วละว่าทำไมเธอถึงต้องกลับไป"

"ถ้ามันมีโอกาสกลับเป็นปกติได้นะ" ฉันโยนถุงหนังลงบนเก้าอี้ เจ้าสิ่งมีชีวิตน่ารังเกียจเริ่มส่งเสียงคำรามต่ำ ๆ "หุบปากได้แล้ว" ฉันพูดกับถุงหนังขณะทิ้งตัวลงบนเก้าอี้บุหนังข้างหน้าต่างตรงข้ามมัน

เกลนั่งอยู่ข้างฉัน "สภาพข้างล่างนั่นแย่มากเลยใช่ไหม"

"ไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่านั้นได้อีกแล้ว" ฉันตอบ มองตาเขา เห็นความเศร้าสร้อยของตัวเองสะท้อนอยู่ในนั้น มือของเราเคลื่อนเข้าหากัน กุมส่วนหนึ่งของเขตปกครองที่ 12 ซึ่งรอดพ้นจากการทำลายของสโนว์ไว้แน่น เรานั่งเงียบตลอดการเดินทางกลับสู่เขต 13 ซึ่งกินเวลาเพียงสี่สิบห้านาที ขณะที่ต้องใช้เวลาเดินเท้าร่วมสัปดาห์ บอนนี่กับทวิลผู้ลี้ภัยจากเขต 8 ที่ฉันไปเจอในป่าเมื่อฤดูหนาวปีกลายอยู่ไม่ห่างจากจุดหมายปลายทางของพวกเธอเลย แต่ดูเหมือนทั้งสองคนจะทำไม่สำเร็จ ไม่มีใครรู้จักพวกเธอเมื่อฉันถามคนในเขต 13 เดาว่าพวกเธอคงเสียชีวิต

ในป่าแล้ว

มองจากบนฟ้า เขต 13 ดูสดชื่นมีชีวิตชีวาไม่ต่างอะไรจากเขต 12 ซากปรักหักพังต่าง ๆ ไม่ได้มีควันกรุ่นอย่างที่แคปิตอลฉายให้เห็นบนจอโทรทัศน์ ทว่าไม่มีวี่แววของสิ่งมีชีวิตบนพื้นดิน ในช่วงเวลาเจ็ดสิบห้าปีนับตั้งแต่ยุคมืด...ซึ่งว่ากันว่าเขต 13 ถูกทำลายจนไม่เหลือซากในสงครามระหว่างแคปิตอลกับเขตปกครองต่าง ๆ นั้น สิ่งก่อสร้างใหม่เกือบทั้งหมดล้วนอยู่ใต้ดิน ก่อนหน้านี้สิ่งอำนวยความสะดวกพร้อมสรรพในโลกใต้ดินได้ถูกพัฒนามาตลอดหลายศตวรรษเพื่อเป็นที่ลี้ภัยลับ ๆ สำหรับบรรดาผู้นำรัฐบาลในช่วงสงคราม หรือเป็นที่พำนักสุดท้ายของมนุษยชาติหากไม่สามารถมีชีวิตอยู่บนพื้นโลกได้ สิ่งสำคัญที่สุดของเขต 13 คือมันเป็นศูนย์กลางการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ของแคปิตอล ระหว่างยุคมืดผู้ก่อการกบฏในเขต 13 ได้แย่งอำนาจการควบคุมมาจากกองกำลังของรัฐบาลได้สำเร็จ จากนั้นได้หันหัวขีปนาวุธพุ่งไปที่แคปิตอล ก่อนจะยื่นข้อเสนอว่า พวกเขาจะทำเหมือนว่าตายจากไปแล้ว แลกกับการที่แคปิตอลไม่ตอแยด้วย แคปิตอลเองก็มีคลังสรรพาวุธนิวเคลียร์อยู่ทางตะวันตกแต่จะไม่สามารถโจมตีเขต 13 ได้โดยไม่ถูกสวนกลับแน่ ทำให้จำต้องยอมรับข้อเสนอ จากนั้นแคปิตอลจึงทำลายสิ่งที่หลงเหลือให้เห็นของเขตปกครองนี้ แล้วตัดเส้นทางเข้าออกทั้งหมดจากโลกภายนอก บางทีพวกผู้นำของแคปิตอลอาจคิดว่า ถ้าไม่ได้รับความช่วยเหลือใด ๆ สุดท้ายเขต 13 ก็จะดับสูญไปเอง และมันก็เกือบจะเป็นเช่นนั้นอยู่หลายครั้งแต่พวกเขาก็ผ่านพ้นวิกฤติมาได้เสมอด้วยการแบ่งปันทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด วินัยที่เคร่งครัด และการเฝ้าระวังการโจมตีจากแคปิตอลที่อาจมาถึงตลอดเวลา

ตอนนี้ประชากรเขต 13 ที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ใต้พื้นโลกอาจขึ้นมาออกกำลังกายและรับแสงแดดได้บ้าง แต่ต้องเป็นไปตามเวลาที่กำหนดซึ่งคุณจะพลาดไม่ได้ ทุกเช้า คุณจะสอดแขนขวาเข้าไปในช่องตรงผนังเพื่อที่มันจะได้สลักกำหนดการของแต่ละวันของคุณไว้ที่ส่วนล่างของแขนท่อนล่างด้วยหมึกสีม่วงน่าเกลียด – *7.00 น. มื้อเช้า 7.30 น. งานในครัว*

8.30 น. ศูนย์การเรียนรู้ ห้อง 17 เป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ หมึกนี้ลบไม่ออก จนกว่าจะถึงเวลา 22.00 น. – อาบน้ำ ซึ่งอะไรก็ตามที่ทำให้มันกันน้ำได้จะถูกทำลาย และกำหนดการทั้งหมดถูกชำระล้างออกไป ไฟจะดับเวลา 22.30 น. เป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าใครก็ตามซึ่งไม่ได้อยู่เวรกะดึกควรเข้านอน

ในตอนแรก เมื่อนอนป่วยหนักอยู่ในโรงพยาบาล ฉันไม่ต้องสลักแขน แต่ทันทีที่ย้ายเข้าไปอยู่ในห้อง 307 กับแม่และน้องสาวก็ต้องทำตามกฎที่ว่าด้วย แต่ฉันไม่ค่อยสนใจทำตามตัวหนังสือบนท่อนแขนหรอก จะโผล่หน้าไปก็ตอนรับอาหารเท่านั้น จากนั้นก็กลับเข้าห้องพักหรือเดินเตร่ไปทั่ว ไม่ก็ไปแอบงีบหลับตรงไหนสักแห่ง อาจจะเป็นท่อระบายอากาศที่ถูกทิ้งร้าง หลังท่อน้ำในโรงซักผ้า หรือห้องเก็บของในศูนย์การเรียนรู้ ที่นี่ถือว่าเยี่ยมเพราะดูเหมือนไม่เคยมีใครต้องการอุปกรณ์การเรียนเลย ผู้คนในเขต 13 ประหยัดจนถึงขั้นตระหนี่เลยทีเดียว การใช้ของทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ ถือเป็นอาชญากรรมก็ว่าได้ คนจากเขต 12 จึงไม่เคยสุรุ่ยสุร่าย มีอยู่ครั้งหนึ่งฉันเห็นฟุลเวีย คาร์ดิว ขยำกระดาษซึ่งมีอักษรอยู่ไม่กี่ตัวทิ้ง และถูกคนรอบข้างมองราวกับว่าเธอไปฆ่าใครตายมา ใบหน้าของเธอแดงก่ำ ขับให้ดอกไม้สีเงินซึ่งฝังอยู่ในแก้มอวบอูมโดดเด่นยิ่งขึ้น สิ่งที่เธอทำคือ ภาพของความฟุ่มเฟือยโดยแท้ หนึ่งในบรรดาความสนุกไม่กี่อย่างในเขต 13 ของฉันคือ การนั่งดู "กบฏ" ชาวแคปิตอลจำนวนหยิบมือหนึ่งซึ่งถูกตามใจเสียเคยชินพยายามปรับตัวเข้ากับสังคมใหม่ด้วยความรู้สึกอึดอัดอย่างยิ่ง

ฉันไม่รู้ว่าจะเพิกเฉยกับการทำตามกำหนดเวลาซึ่งเจ้าของบ้านออกกฎไว้ได้อีกนานแค่ไหน ตอนนี้พวกเขาไม่ตอแยกับฉันเพราะถือว่าฉันมีปัญหาทางจิต – มันเขียนไว้ทนโท่บนสายพลาสติกรัดข้อมือผู้ป่วย – ทำให้ทุกคนต้องอดทนกับอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ของฉัน แต่มันคงเป็นแบบนี้ไปตลอดไม่ได้ เช่นเดียวกับความอดทนของพวกเขาต่อเรื่องม็อกกิ้งเจย์

จากที่จอดยาน เกลกับฉันเดินลงบันไดหลายทอดตรงไปยังห้อง 307 ความจริงจะใช้ลิฟต์ก็ได้ แต่มันทำให้ฉันนึกถึงลิฟต์แบบเดียวกับ

ที่ยกฉันขึ้นไปในสนามประลอง การปรับตัวให้เข้ากับชีวิตใต้ดินเป็นเรื่องยากอย่างยิ่งสำหรับฉัน ทว่าหลังจากเผชิญหน้ากับกุหลาบดอกนั้น เป็นครั้งแรกที่การเดินลงมาแบบนี้ทำให้ฉันรู้สึกปลอดภัย

ฉันยืนลังเลอยู่หน้าประตูซึ่งมีตัวเลข *307* ติดอยู่ พลางนึกถึงคำถามที่อาจมีจากคนในครอบครัว "ฉันจะบอกพวกเขายังไงดีเรื่องเขตสิบสอง" ฉันถามเกล

"ไม่คิดว่าแม่กับน้องเธอจะถามรายละเอียดหรอก พวกเขาเห็นไฟลุกไหม้เผาเมืองกับตา คงกังวลมากกว่าว่าเธอจะรับมือกับมันยังไง" เกลแตะแก้มฉัน "ฉันก็เหมือนกัน"

ฉันแนบแก้มลงกับมือเขาครู่หนึ่ง "ฉันผ่านไปได้แน่"

ฉันสูดหายใจลึกแล้วเปิดประตู แม่กับน้องสาวฉันอยู่บ้านเพื่อ *18.00 น. – การใคร่ครวญ* ซึ่งก็คือเวลาครึ่งชั่วโมงที่ไม่ต้องทำอะไรเลยก่อนมื้อค่ำ ฉันเห็นความกังวลบนใบหน้าของทั้งสองคนขณะที่พยายามประเมินสภาพอารมณ์ของฉัน แต่ก่อนที่จะมีใครถามอะไร ฉันก็เทของในถุงหนังออกมา แล้วกำหนดการก็กลายเป็น *18.00 น. – ชื่นชมแมว* พริมนั่งลงบนพื้นห้อง ร้องไห้สะอึกสะอื้นขณะที่อุ้มเจ้าบัตเตอร์คัพตัวแสบโยกไปมา มันส่งเสียงครางอย่างสุขใจ จะมีหยุดบ้างก็เพื่อทำเสียงขู่ฟ่อใส่ฉันและมองฉันด้วยแววตาเย้ยหยันตอนที่พริมผูกริบบิ้นสีน้ำเงินรอบคอให้

แม่กอดรูปถ่ายวันแต่งงานไว้แนบอก ก่อนจะวางลงบนตู้ลิ้นชักที่ทางการจัดไว้ให้ พร้อมกับสมุดตำรายาสมุนไพร ฉันพาดเสื้อแจ็กเก็ตของพ่อไว้กับพนักเก้าอี้ เป็นเวลาครู่หนึ่งที่ห้องของเราเกือบจะเหมือนบ้านทำให้ฉันคิดว่าการเดินทางไปเขต 12 ไม่ได้เสียเปล่าแต่อย่างใด

เรากำลังเดินลงไปยังห้องอาหารตามกำหนดการ *18.30 น. – มื้อค่ำ* ตอนที่แถบข้อมือสื่อสารของเกลส่งเสียงขึ้นมา หน้าตาของมันคล้ายนาฬิกาข้อมือที่ใหญ่เกินขนาด มีไว้สำหรับรับข้อความ การได้รับข้อมือสื่อสารนี้ถือเป็นสิทธิพิเศษ ซึ่งสงวนไว้ให้เฉพาะบุคคลสำคัญเท่านั้น และเกลได้สถานะนี้จากการช่วยชีวิตประชากรเขต 12 "พวกเขาบอกให้เราสองคนไปที่ศูนย์บัญชาการ" เกลว่า

ฉันเดินตามหลังเกล ทิ้งห่างสองสามก้าว พยายามตั้งสติ แน่ใจว่าจะต้องเจอกับการประชุมเรื่องม็อกกิ้งเจย์ที่น่าเบื่อหน่ายตามเคย แล้วก็อ้อยอิ่งอยู่ตรงทางเดินสู่ศูนย์บัญชาการ ซึ่งเป็นห้องประชุมและวางแผนการรบสุดล้ำสมัย มีระบบเสียงควบคุมด้วยคอมพิวเตอร์ตลอดผนัง แผนที่อิเล็กทรอนิกส์แสดงให้เห็นการเคลื่อนไหวของกองกำลังในเขตปกครองต่าง ๆ มีโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวยักษ์พร้อมแผงควบคุมซึ่งฉันไม่ควรแตะต้อง ไม่มีใครสังเกตเห็นฉัน เพราะทุกคนออกันอยู่หน้าจอโทรทัศน์ตรงมุมห้องซึ่งรับภาพออกอากาศของแคปิตอลตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ฉันกำลังคิดว่าจะแวบออกไปตอนที่พลูตาร์ช เจ้าของรูปร่างสูงใหญ่ซึ่งยืนบังจอโทรทัศน์อยู่หันมาเห็น และรีบกวักมือเรียกให้เดินไปหา ฉันเดินไปอย่างไม่เต็มใจนัก พยายามนึกว่ามีอะไรน่าสนใจ เพราะมันเหมือนเดิมตลอดเวลา – ภาพสงครามโฆษณาชวนเชื่อ การถล่มของเขต 12 การข่มขู่ของประธานาธิบดีสโนว์ ดังนั้นจึงน่าสนใจไม่น้อยเมื่อได้เห็นซีซาร์ ฟลิกเกอร์แมน พิธีกรตลอดกาลของเกมล่าชีวิตกับใบหน้าที่ได้รับการแต่งแต้มสีสันและชุดสูทสะท้อนแสงวิบวับเตรียมตัวจะสัมภาษณ์ จนกระทั่งกล้องซูมออกมาและฉันเห็นว่าแขกของเขาคือ พีต้า

เสียงหนึ่งเล็ดลอดออกจากปากฉัน เป็นเสียงผสมผสานระหว่างเสียงผงะกับเสียงครางเมื่อถูกกดน้ำ ฉันผลักทุกคนออกจนกระทั่งไปยืนอยู่หน้าพีต้า มือสองข้างวางแนบจอโทรทัศน์ พยายามดูว่ามีร่องรอยความเจ็บปวดในแววตา หรืออะไรที่บ่งบอกถึงการถูกทรมานหรือไม่ ไม่เลย เขาดูแข็งแรง ผิวพรรณเปล่งปลั่ง เนื้อตัวสะอาดสะอ้าน แบบคนที่ถูกขัดสีฉวีวรรณมาอย่างดี ท่าทางสุขุม เคร่งขรึม เป็นคนละคนกับเด็กหนุ่มที่ถูกทุบตีจนเลือดอาบซึ่งคอยหลอกหลอนฉันในฝัน

ซีซาร์นั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามพีต้าด้วยท่าทางสบาย ๆ และมองเขาอยู่นาน “เอาละ พีต้า ยินดีต้อนรับอีกครั้ง”

พีต้ายิ้มน้อย ๆ “คุณคงคิดว่าสัมภาษณ์ครั้งที่แล้วเป็นการสัมภาษณ์ผมครั้งสุดท้ายละสิ ซีซาร์”

“ฉันยอมรับว่าคิดอย่างนั้นจริง ๆ” ซีซาร์พูด “คืนก่อนควอร์เตอร์เควล

จะเริ่ม...ก็ใครจะคิดล่ะว่าจะได้เจอเธออีกครั้งน่ะ”

“ที่แน่ ๆ มันไม่ได้อยู่ในแผนของผมเลย” พีต้าพูดพลางนิ่วหน้า

ซีซาร์โน้มตัวเข้าหาพีต้าเล็กน้อย “ฉันว่าเราทุกคนเห็นอย่างชัดเจนว่าแผนของเธอคือสละชีวิตในสนามประลอง เพื่อให้แคตนิส เอฟเวอร์ดีนกับลูกในท้องรอด”

“นั่นแหละครับ เรียบง่ายและชัดเจน” พีต้าลากนิ้วไปตามลวดลายบนผ้าบุที่วางแขนของเก้าอี้นวมที่นั่งอยู่ “แต่คนอื่น ๆ ก็มีแผนเหมือนกัน”

ใช่ *คนอื่น ๆ ก็มีแผนเหมือนกัน* ฉันคิด พีต้าจะรู้ไหมนะว่าพวกกบฏใช้เราเป็นเบี้ยในเกม การช่วยชีวิตฉันถูกเตรียมการไว้ตั้งแต่แรก และสุดท้ายเฮย์มิตช์ อะเบอร์นาธี ที่ปรึกษาของเรา หักหลังเราทั้งที่ทำเป็นไม่สนใจแผนกบฏตลอดมา

ในความเงียบที่ตามมา ฉันสังเกตเห็นริ้วรอยที่ผุดขึ้นระหว่างคิ้วของพีต้า เขาคิดเองหรือมีคนบอกให้พูด แต่แคปิตอลไม่ได้ฆ่าหรือกระทั่งทำร้ายเขา ผิดจากที่ฉันคาดไว้มาก ฉันเฝ้ามองความแข็งแรงสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจของเขา ปล่อยให้มันซึมซ่านผ่านตัวฉันเหมือนมอร์ฟีนที่พวกเขาฉีดให้ในโรงพยาบาล เพื่อบรรเทาความเจ็บปวดตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา

“เล่าเรื่องคืนสุดท้ายในสนามประลองให้พวกเราหน่อยสิ” ซีซาร์แนะ “พวกเราจะได้เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นด้วย”

พีต้าพยักหน้า แล้วรวบรวมสติครู่หนึ่งก่อนจะพูด “คืนสุดท้าย... ผมจะเล่าถึงคืนสุดท้ายให้คุณฟัง...เอาละ ก่อนอื่นคุณต้องจินตนาการถึงความรู้สึกในสนามประลองก่อน มันเหมือนเราเป็นแมลงที่ถูกครอบไว้ในชามซึ่งเต็มไปด้วยไอร้อน สภาพรอบตัวเราคือป่าดงดิบ...เขียวขจี มีชีวิต แล้วก็มีเสียงเดินของนาฬิกา นาฬิกาเรือนยักษ์นั่นบอกว่าชีวิตคุณเหลือเวลาอีกเท่าไหร่ ทุกชั่วโมงมีสิ่งเลวร้ายรออยู่ คุณต้องนึกภาพว่าตลอดสองวันก่อนหน้านั้นมีคนตายไปแล้วสิบหกคน บางคนในจำนวนนี้ตายเพราะพยายามปกป้องคุณ ถ้าทุกอย่างดำเนินไปในอัตราความเร็วนี้ พวกที่เหลือแปดคนสุดท้ายจะต้องตายภายในเช้าวันรุ่งขึ้น เหลือหนึ่งเดียวคือผู้พิชิต

และแผนก็คือ คนผู้นั้นจะต้องไม่ใช่คุณ”

ความทรงจำนั้นทำให้เหงื่อผุดขึ้นทั่วร่างฉัน มือเลื่อนลงจากหน้าจอห้อยตกอยู่ข้างลำตัว พีต้าไม่จำเป็นต้องใช้พู่กันในการระบายภาพจากเกมเลย แค่คำพูดก็เกินพอ

“ทันทีที่เข้าสู่สนามประลอง โลกทั้งใบก็ดูไกลเกินเอื้อม” เขาพูดต่อ “ทุกคนกับทุกสิ่งที่คุณรักหรือห่วงใยเหมือนไม่เคยมีตัวตนอยู่จริง ท้องฟ้าสีชมพู สัตว์ประหลาดในป่า และบรรณาการกระหายเลือด คือความจริงของคุณ คือสิ่งเดียวที่สำคัญที่สุด และที่ทำให้คุณรู้สึกเลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นก็คือ คุณต้องฆ่าคน เพราะในสนามประลอง คุณมีความปรารถนาเพียงอย่างเดียว และมันมีค่าเหลือเกิน”

“เท่ากับชีวิตของเธอ” ซีซาร์เอ่ย

“ใครว่าล่ะครับ มากกว่านั้นอีก การฆ่าคนบริสุทธิ์น่ะ” พีต้าว่า “มีค่าเท่ากับทุกสิ่งที่คุณเป็นเลยละ”

“*ทุกสิ่งที่คุณเป็น*” ซีซาร์พึมพำทวนคำ

ความเงียบปกคลุมทั้งห้อง และฉันรู้สึกได้ว่ามันแผ่ไปทั่วพาเน็ม คนทั้งประเทศกำลังยื่นหน้าเอียงหูเข้าใกล้จอ เพราะไม่มีใครเคยพูดถึงสภาพที่แท้จริงในสนามประลองมาก่อน

พีต้าพูดต่อ “เพราะฉะนั้นคุณต้องยึดความปรารถนาของตัวเองไว้ให้มั่น และในคืนสุดท้าย ถูกต้อง ความปรารถนาของผมคือรักษาชีวิตแคตนิสไว้ แต่ถึงจะไม่รู้เรื่องการกบฏ ผมก็รู้สึกว่ามีอะไรแปลก ๆ ทุกอย่างซับซ้อนเกินไป ผมเสียดายที่ไม่หนีไปกับเธอตั้งแต่เช้าวันนั้นตามที่เธอแนะ แต่ถึงตอนนั้นเราทำไม่ได้แล้ว”

“เธอมัวแต่วุ่นกับแผนของบีทีที่จะช็อร์ตทะเลสาบน้ำเค็ม” ซีซาร์เอ่ย

“ผมว่าผมมัวแต่เล่นเป็นพวกเดียวกับคนอื่นมากไป ผมไม่น่ายอมให้พวกเขาแยกเราออกจากกันเลย!” พีต้าระเบิดออกมา “นั่นคือตอนที่ผมเสียเธอไป”

“หมายถึงตอนที่เธออยู่ตรงต้นไม้ที่ฟ้าจะผ่าใส่ ส่วนแคตนิสกับโจฮันนา เมสัน โรยลวดลงไปยังริมน้ำ” ซีซาร์อธิบายเสริม

"ผมไม่ได้อยากให้เป็นอย่างนั้นเลย!" หน้าพีต้าแดงก่ำด้วยความโกรธ "แต่ผมขัดบีทีไม่ได้ เพราะมันอาจทำให้การเป็นพันธมิตรของเราต้องแตกหัก ตอนที่ลวดถูกตัด ทุกอย่างก็เริ่มเกินควบคุม ผมจำได้กระท่อนกระแท่นเท่านั้น คือผมพยายามจะหาเธอ เห็นบรูตัสฆ่าแชฟ ผมฆ่าบรูตัส รู้ว่าเธอเรียกชื่อผม แล้วฟ้าก็ผ่าต้นไม้นั่น จากนั้นสนามพลังรอบสนามประลองก็...ระเบิด"

"แคตนิสระเบิดมันเองแหละ พีต้า" ซีซาร์พูด "เธอก็เห็นภาพแล้วนี่"

"แคตนิสไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป ไม่มีใครในพวกเราที่ตามแผนบีทีทัน คุณก็เห็นนี่ว่าเธอพยายามคิดว่าจะต้องทำยังไงกับลวดนั่น" พีต้าสวนทันควัน

"เอาละ มันก็แค่ดูน่าสงสัยน่ะ" ซีซาร์ว่า "เหมือนว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งในแผนของพวกกบฏมาตลอด"

พีต้าลุกขึ้น โน้มตัวเข้าหาซีซาร์แล้วจับที่วางแขนเก้าอี้ของเขาไว้ "จริงเหรอ ถ้างั้นมันก็เป็นแผนของเธอด้วยงั้นสิที่โจฮันนาเกือบจะฆ่าเธอ การที่กระแสไฟฟ้านั่นทำเอาเธอขยับตัวไม่ได้ และการกระตุ้นให้มีการทิ้งระเบิดถล่มเขตปกครอง" พีต้าตะเบ็งเสียง "เธอไม่รู้อะไรด้วยเลยซีซาร์! เราสองคนไม่รู้อะไรเลย รู้แต่ว่าเราพยายามรักษาชีวิตของอีกฝ่ายเท่านั้น!"

ซีซาร์ยกมือแตะอกพีต้าไว้เป็นเชิงป้องกันตัวเอง และแสดงความเป็นมิตร "ตกลง พีต้า ฉันเชื่อเธอ"

"โอเค" พีต้าถอยออกจากซีซาร์ ชักมือกลับ แล้วยกมือเสยผม ทำให้ผมบลอนด์หยักศกที่จัดแต่งไว้เสียทรงเล็กน้อย แล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ ท่าทางดูกระสับกระส่าย

ซีซาร์รออยู่ครู่หนึ่ง พิจารณาดูพีต้า "แล้วที่ปรึกษาของเธอล่ะ เฮย์มิตช์ อะเบอร์นาธี น่ะ"

สีหน้าของพีต้าเคร่งเครียด "ผมไม่รู้ว่าเฮย์มิตช์รู้อะไรบ้าง"

"เป็นไปได้ไหมที่เขาจะเป็นส่วนหนึ่งของแผนสมคบคิด" ซีซาร์ถาม

"เขาไม่เคยพูดถึงเลย" พีต้าตอบ

ซีซาร์รุกต่อ "แล้วหัวใจเธอบอกว่าไงล่ะ"

"บอกว่าผมไม่ควรไว้ใจเขา" พีต้าพูด "เท่านั้นเอง"

ฉันไม่ได้เจอหน้าเฮย์มิตซ์เลยนับตั้งแต่ที่เล่นงานเขาบนยานฮูเวอร์-คราฟต์และทิ้งรอยช่วนไว้บนหน้า แต่ก็รู้ว่าที่นี่เลวร้ายมากสำหรับเขา เขต 13 มีกฎห้ามผลิตและบริโภคของมึนเมาเด็ดขาด ขนาดแอลกอฮอล์ล้างแผลในโรงพยาบาลยังต้องเก็บใส่ตู้ล็อกกุญแจ สุดท้ายเฮย์มิตซ์จำใจต้องงดเหล้า โดยไม่มีเหล้าที่แอบต้มเองไว้ช่วยแก้ขัด พวกเขาจัดให้เฮย์มิตซ์อยู่คนเดียวจนกว่าจะเลิกเหล้าได้ เพราะสภาพของเขาไม่พร้อมจะปรากฏตัวในที่สาธารณะ เขาคงต้องทุกข์ทรมานมาก แต่ฉันไม่เหลือความเห็นใจให้เขาอีก นับตั้งแต่รู้ว่าเขาหลอกเรา และได้แต่หวังว่าตอนนี้เขากำลังนั่งดูการแพร่ภาพจากแคปิตอลอยู่ และเห็นว่าพีต้าก็ไม่เอาเขาแล้วเหมือนกัน

ซีซาร์ตบไหล่พีต้า "ถ้าเธอต้องการ เราจบเพียงเท่านี้ก็ได้นะ"

"ยังมีอะไรให้พูดถึงอีกหรือครับ" พีต้าพูดอย่างไร้อารมณ์

"ฉันกำลังจะถามเธอว่าคิดยังไงกับเรื่องสงคราม แต่ถ้าเธอหัวเสียเกินกว่าจะตอบละก็..." ซีซาร์เริ่ม

"ไม่เลยครับ ผมไม่ได้หงุดหงิดเกินกว่าจะตอบเรื่องนี้" พีต้าสูดหายใจลึกแล้วมองตรงมายังกล้อง "ผมอยากให้ทุกคนที่ดูอยู่ ไม่ว่าคุณจะอยู่ฝ่ายแคปิตอลหรือฝ่ายกบฏ กรุณาหยุดคิดสักครู่ว่าสงครามนี้มีความหมายยังไงต่อมวลมนุษยชาติ การเข่นฆ่ากันเองก่อนหน้านี้ทำให้เราเกือบต้องสูญไปจากโลก และตอนนี้คนของเรายิ่งเหลือน้อยลงไปอีก สภาพของเราทำให้คนเสื่อมศรัทธา เราต้องการอย่างนี้จริง ๆ หรือ อยากทำลายล้างกันจนไม่เหลือซากอย่างนี้ด้วยความหวังว่า...หวังว่าอะไรหรือครับ หวังว่าสิ่งมีชีวิตที่ดีเผ่าพันธุ์อื่นจะได้ครอบครองซากของโลกซึ่งมีควันกรุ่นน่ะหรือ"

"ฉันไม่รู้...คือฉันไม่แน่ใจว่าตามเธอทันไหมนะ" ซีซาร์เอ่ย

"ซีซาร์ เราจะมาต่อสู้กันเองไม่ได้หรอกนะ" พีต้าอธิบาย "สุดท้ายพวกเราจะไม่มีใครเหลือ หากยังคงต่อสู้กันเองแบบนี้ไปเรื่อย – ผมหมายความว่า ถ้าทุกคนไม่วางอาวุธ *ในเวลาอันใกล้นี้* – ทุกอย่างจะถึงกาลอวสาน"

"แปลว่า...เธอกำลังเรียกร้องให้ยุติการสู้รบงั้นสิ" ซีซาร์ถาม

"ครับ ผมกำลังเรียกร้องให้ยุติการสู้รบ" พีต้าพูดอย่างเหนื่อยหน่าย "ตอนนี้ช่วยบอกให้การ์ดพาผมกลับที่พักทีเถอะ ผมอยากกลับไปนั่งต่อบ้านด้วยไฟอีกสักร้อยหลัง"

ซีซาร์หันกลับมาที่กล้อง "เอาละครับ คิดว่านั่นเป็นบทสรุปสำหรับค่ำคืนนี้ กลับไปยังรายการปกติของทางสถานีได้แล้วครับ"

เสียงดนตรีบรรเลง จากนั้นหญิงสาวคนหนึ่งก็ออกมาอ่านรายการสิ่งของที่คาดว่าจะขาดแคลนในแคปิตอล ซึ่งมีผลไม้สด แบตเตอรี่พลังงานแสงอาทิตย์ และสบู่ ฉันดูเธออย่างตั้งอกตั้งใจผิดปกติ เพราะรู้ว่าทุกคนกำลังรอดูว่าฉันจะมีท่าทีตอบสนองต่อการให้สัมภาษณ์ของพีต้าอย่างไร แต่ไม่มีทางที่ฉันจะประมวลข้อมูลทั้งหมดได้เร็วขนาดนั้น – ไม่ว่าความดีใจที่เห็นว่าพีต้ามีชีวิตอยู่และไม่ได้รับบาดเจ็บใด ๆ การปกป้องความบริสุทธิ์ของฉันจากข้อหาร่วมมือกับกลุ่มกบฏ และการร่วมมือกับแคปิตอลอย่างไม่อาจปฏิเสธได้จากการเรียกร้องให้ยุติการสู้รบ เขาทำเสียงเหมือนกำลังประณามทั้งสองฝ่าย ทว่าตรงจุดนี้ กับชัยชนะเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพวกกบฏ การยุติการสู้รบจะส่งผลเพียงอย่างเดียว คือพาเรากลับไปสู่สภาพเดิม หรือไม่ก็เลวร้ายยิ่งกว่า

จากด้านหลัง ฉันได้ยินเสียงคนเริ่มประณามพีต้า คำว่า *คนทรยศ ปลิ้นปล้อน* และ *ศัตรู* สะท้อนไปมากับผนัง ด้วยเหตุที่ฉันไม่สามารถร่วมวงแสดงความเดือดดาลกับพวกกบฏหรือตอบโต้พวกเขาได้ จึงตัดสินใจว่า ทางที่ดีที่สุดคือไปให้พ้น ๆ แต่ขณะที่ไปถึงประตู เสียงของคอยน์ก็ดังขึ้นเหนือเสียงคนอื่น ๆ "เธอยังไม่ได้รับอนุญาตให้ไปไหน พลทหาร เอฟเวอร์ดีน"

คนของคอยน์ตรงเข้ามาจับแขนฉันไว้ ที่จริงมันไม่ใช่ท่าทีก้าวร้าวอะไรหรอก แต่หลังจากผ่านสนามประลอง ฉันจะตอบสนองอย่างรุนแรงต่อการแตะเนื้อต้องตัวที่ไม่คุ้นเคย ฉันสะบัดแขนแล้ววิ่งไปตามทางเดิน ฉันได้ยินเสียงชุลมุนจากด้านหลัง แต่ฉันไม่หยุด สมองฉันเร่งรี่นึกถึงที่ลี้ภัยเล็ก ๆ ของตัวเอง แล้วก็วิ่งขึ้นไปยังห้องเก็บของ และนั่งขดตัว

ข้างลังชอล์ก

"นายยังไม่ตาย" ฉันพึมพำ ยกมือแนบแก้มและสัมผัสกับรอยยิ้มกว้างจนหน้าตาคงบิดเบี้ยวผิดรูป พีต้ายังไม่ตาย และเป็นคนทรยศ แต่ตอนนี้ฉันไม่สนหรอก ไม่ว่าเขาจะพูดอะไร พูดเพื่อใคร แค่เขายังพูดได้ฉันก็พอใจแล้ว

จากนั้นพักหนึ่ง ประตูก็เปิดออก มีคนผลุบเข้ามา เกลหย่อนตัวลงนั่งข้างฉัน จมูกมีเลือดหยดเป็นทาง

"เกิดอะไรขึ้นเหรอ" ฉันถาม

"ฉันเข้าไปขวางบ็อกส์น่ะ" เขาตอบพลางยักไหล่ ฉันเอาแขนเสื้อเช็ดเลือดให้ "ระวังหน่อยสิ!"

ฉันพยายามเบามือ แค่แตะๆ ไม่ใช่เช็ด "คนไหนเหรอ"

"ก็ขี้ข้า มือขวาของคอยน์นั่นแหละ คนที่พยายามจับตัวเธอน่ะ" เขาปัดมือฉันออก "หยุดเถอะ! เธอจะทำให้ฉันเลือดออกหมดตัวละสิไม่ว่า"

เลือดที่แค่หยดติ๋งๆ ในตอนแรกเริ่มไหลเป็นทาง ฉันล้มเลิกความพยายามที่จะช่วยเขา "นายสู้กับบ็อกส์เหรอ"

"เปล่า แค่ก้าวเข้าไปขวางตอนที่เขาพยายามไล่ตามเธอ ศอกเขาเลยเสยเข้าที่จมูกฉันเต็มๆ" เกลบอก

"พวกเขาจะลงโทษนายได้นะ" ฉันว่า

"ก็ลงโทษแล้วนี่ไง" เขาชูข้อมือ ฉันจ้องมองอย่างงงๆ "คอยน์เรียกข้อมือสื่อสารของฉันคืนไปแล้ว"

ฉันขบริมฝีปาก พยายามทำเสียงให้ดูจริงจัง ทั้งที่มันน่าขำสิ้นดี "เสียใจด้วยนะ พลทหาร เกล ฮอว์ธอร์น"

"ไม่เป็นไรหรอก พลทหาร แคตนิส เอฟเวอร์ดีน" เขายิ้ม "ฉันรู้สึกว่ามันงี่เง่าที่ต้องเดินไปไหนมาไหนพร้อมไอ้นั่นติดตัวตลอดเวลาอยู่แล้วละ" เราทั้งคู่เริ่มหัวเราะ "คิดว่านี่คงเป็นการลดตำแหน่งฉันนะ"

การได้เกลคืนมาเป็นหนึ่งในสิ่งที่ดีเพียงไม่กี่สิ่งในเขต 13 หลังจากที่แรงกดดันของแคปิตอลเรื่องงานแต่งระหว่างพีต้ากับฉันหมดไป มิตรภาพของเราก็กลับมาเหมือนเดิมอีกครั้ง เขาเองก็ไม่ได้พยายามผลักดันให้ไกล

กว่านี้ อย่าง – พยายามจะจูบ หรือพูดเรื่องความรัก เป็นไปได้ว่าเพราะสภาพเหมือนคนป่วยหนักของฉัน หรือไม่เขาก็อยากให้ฉันได้มีพื้นที่ส่วนตัว หรือไม่ก็รู้ว่ามันเลวร้ายเกินไปในขณะที่พีต้ายังอยู่ในกำมือของแคปิตอล ไม่ว่าอะไรก็ตาม ฉันได้ใครบางคนที่สามารถเล่าความลับให้ฟังได้กลับคืนมาอีกครั้ง

"คนพวกนี้เป็นใครน่ะ" ฉันถาม

"พวกเขาก็คือเรานี่แหละ ถ้าเรามีหัวรบนิวเคลียร์แทนที่จะเป็นถ่านหินไม่กี่ก้อนละก็นะ" เกลว่า

"เขตสิบสองไม่น่าทอดทิ้งพวกกบฏในยุคมืดเลยนะ" ฉันพูด

"ถ้าทำอย่างนั้นก็อาจมีการยอมจำนนหรือไม่ก็เริ่มสงครามนิวเคลียร์" เกลว่า "ว่าไปแล้วก็น่าทึ่งมากนะที่พวกเขาอยู่รอดมาได้"

อาจเป็นเพราะฉันยังคงมีเถ้าถ่านของบ้านเกิดของตัวเองติดอยู่ที่รองเท้าก็ได้ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันยอมมอบสิ่งที่ฉันเก็บงำมาโดยตลอดจากชาวเขต 13 คือความนับถือ ท่ามกลางความยากลำบากทั้งหลายทั้งปวงแต่พวกเขาก็เอาชีวิตรอดมาได้ ช่วงปีแรก ๆ พวกเขาคงลำบากและต้องทุกข์ทรมานกับการนั่งคุดคู้ในห้องใต้ดินหลังจากเมืองถูกระเบิดถล่มเป็นเถ้าธุลี ประชากรถูกสังหารหมู่ ไม่มีพันธมิตรให้หันไปขอความช่วยเหลือแต่ตลอดเจ็ดสิบห้าปีมานี้ พวกเขาเรียนรู้ที่จะพึ่งพาตัวเอง เปลี่ยนพลเมืองเป็นกองทัพ และสร้างสังคมใหม่โดยไม่มีใครช่วยเหลือ พวกเขาต้องแข็งแกร่งกว่านี้แน่หากการแพร่ระบาดของโรคฝีดาษไม่ทำให้อัตราการเกิดของประชากรลดลงฮวบฮาบ ทำให้พวกเขาต้องการพ่อพันธุ์แม่พันธุ์และยีนใหม่อย่างมาก พวกเขาอาจอยู่ในระบบทหารมากเกินไป ถูกป้อนคำสั่งจนเหมือนหุ่นยนต์ และขาดแคลนอารมณ์ขัน แต่พวกเขาก็ยังมีชีวิตอยู่และตั้งใจจะเปิดสงครามกับแคปิตอล

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ พวกเขาใช้เวลานานพอควรกว่าจะแสดงตัวออกมา" ฉันว่า

"เพราะมันไม่ง่ายน่ะสิ พวกเขาต้องสร้างฐานกองกำลังกบฏในแคปิตอลจัดกองกำลังใต้ดินในแต่ละเขตปกครอง" เกลว่า "จากนั้นก็ต้องการใครสักคน

มาขับเคลื่อนทุกอย่างที่พูดมา พวกเขาต้องการเธอ”

“และต้องการพีต้าด้วย แต่ดูเหมือนพวกเขาจะลืมไป” ฉันบอก

ใบหน้าของเกลหม่นหมองลง “คืนนี้พีต้าอาจสร้างความเสียหายไม่น้อยทีเดียว พวกกบฏส่วนใหญ่จะปฏิเสธสิ่งที่เขาพูดทันที แต่มีหลายเขตปกครองที่กองกำลังต่อต้านรัฐบาลยังอ่อนแออยู่ เห็นได้ชัดว่าการยุติการสู้รบเป็นความคิดของประธานาธิบดีสโนว์ แต่พอออกจากปากพีต้ามันกลับฟังดูมีเหตุผล”

ฉันกลัวคำตอบของเกล แต่ก็ถามออกไปว่า “เธอคิดว่า ทำไมพีต้าถึงพูดแบบนี้”

“เขาอาจถูกทรมาน หรือไม่ก็ถูกเกลี้ยกล่อม ฉันเดาว่าเขาน่าจะยื่นข้อเสนอบางอย่างแลกกับการปกป้องเธอ อาจเสนอความคิดเรื่องยุติการสู้รบหากสโนว์ยอมให้เขาพูดถึงเธอในฐานะเด็กสาวที่กำลังตั้งครรภ์และรู้สึกสับสน ทั้งยังไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นตอนที่ถูกพวกกบฏจับเป็นเชลย ซึ่งถ้าเป็นอย่างนี้ สมมติว่าเขตปกครองแพ้ ก็ยังมีโอกาสที่เธอจะได้รับความเมตตา ถ้าเธอรับลูกแล้วเล่นต่ออย่างถูกต้อง” หน้าตาฉันคงต้องดูงุนงงสับสนแน่ เพราะเกลพูดประโยคต่อมาช้า ๆ “แคตนิส...เขายังคงพยายามรักษาชีวิตเธออยู่นะ”

พยายามรักษาชีวิตฉันอย่างนั้นหรือ จากนั้นฉันจึงเข้าใจ เกมยังคงเดินหน้าต่อไป แม้เราจะออกจากสนามประลองแล้วก็จริง แต่เพราะพีต้ากับฉันยังไม่ตาย ดังนั้นความปรารถนาสุดท้ายของเขาที่จะรักษาชีวิตฉันไว้จึงยังคงอยู่ ความคิดของเขาคือให้ฉันเก็บเนื้อเก็บตัว อยู่รอดปลอดภัยในฐานะเชลย ระหว่างที่สงครามดำเนินไป เพื่อที่ทั้งสองฝ่ายจะได้ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะฆ่าฉัน แล้วพีต้าล่ะ ถ้าพวกกบฏชนะ ต้องเป็นหายนะสำหรับเขาแน่ แต่ถ้าแคปิตอลชนะ ใครจะรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น บางทีเราทั้งคู่อาจได้รับอนุญาตให้มีชีวิตต่อไป – ถ้าฉันรับลูกแล้วเล่นต่ออย่างถูกต้อง – เฝ้าดูเกมล่าชีวิตดำเนินต่อไป

ภาพต่าง ๆ วาบขึ้นในความทรงจำ – หอกเสียบทะลุร่างริวในสนามประลอง เกลถูกแขวนหมดสติอยู่กับเสาหลังจากถูกเฆี่ยน ดินแดนร้าง

ที่เกลื่อนไปด้วยศพในบ้านเกิดฉัน ทั้งหมดนั่นเพื่ออะไร เพื่ออะไรกัน ขณะที่เลือดขึ้นหน้า อีกหลายภาพก็ผุดขึ้น ภาพแรกคือการลุกฮือในเขต 8 ภาพเหล่าผู้ชนะจับมือกันและกันในคืนก่อนควอร์เตอร์เควล การที่ฉันยิงธนูใส่สนามพลังในสนามประลองไม่ใช่อุบัติเหตุ ลึกลงไปในใจ ฉันอยากให้มันพุ่งเสียบทะลุหัวใจของศัตรูด้วยซ้ำ

ฉันลุกพรวด กระแทกกล่องใส่ดินสอนับร้อยแท่งหล่นกระจายเกลื่อนพื้น

"เป็นอะไรไปน่ะ" เกลถาม

"จะยุติการสู้รบไม่ได้" ฉันย่อตัวลง มะงุมมะงาหราเก็บแท่งแกรไฟต์สีเทาเข้มยัดกลับลงไปในกล่อง "เราถอยไม่ได้"

"ฉันรู้" เกลคว้าดินสอกำหนึ่งขึ้นมากระทุ้งกับพื้นเบา ๆ ให้เป็นระเบียบ

"ไม่ว่าพีต้าพูดแบบนั้นด้วยเหตุผลใดก็ตาม เขาคิดผิด" ดินสอบางแท่งไม่ยอมกลับเข้าไปในกล่องแต่โดยดี ฉันจึงหักมันทิ้งอย่างหัวเสีย

"ฉันรู้ มา ส่งดินสอมาให้ฉันดีกว่า ไม่งั้นเธอคงหักทิ้งเสียหมด" เขาดึงกล่องไปจากมือฉัน แล้วใส่ดินสอลงไปอย่างรวดเร็วและแม่นยำ

"พีต้าไม่รู้ว่าพวกนั้นทำอะไรกับเขตสิบสอง ถ้าเขาได้เห็นสิ่งที่อยู่ตามพื้นละก็..." ฉันเริ่ม

"แคตนิส ฉันไม่เถียงหรอกนะ ถ้าฉันกดปุ่มฆ่าไอ้พวกที่ทำงานให้แคปิตอลได้ทั้งหมดละก็ ฉันทำไปนานแล้ว โดยไม่ลังเลด้วย" เกลใส่ดินสอแท่งสุดท้ายลงในกล่องแล้วปิดฝา "คำถามก็คือ เธอจะทำยังไงต่อ"

คำถามที่คอยรบกวนใจฉันตลอดมานี้มีคำตอบเพียงหนึ่งเดียว และอุบายของพีต้าทำให้ฉันนึกออก

ฉันจะทำอย่างไรต่อไป

ฉันสูดหายใจลึก ยกแขนสองข้างขึ้นเล็กน้อย – เหมือนกำลังระลึกถึงปีกสีดำสลับขาวที่ซินน่าทำให้ – ก่อนจะปล่อยลงข้างลำตัว

"ฉันจะเป็นม็อกกิ้งเจย์"